

Nije sve tako kako se čini: Da osoba s invaliditetom može sve, svakodnevno iznova dokazuje Virovitičanin Ivan Šabarić (38)

27. STUDENOGA 2022.



Tržište rada samo po sebi često može biti surovo. Poslodavci traže radnike s iskustvom, žele spretne i vješte djelatnike, sposobne odgovoriti na sve zadaće koje se pred njih stave. S tom pretpostavkom kreira se i većina natječaja za poslove. Malo je onih u kojima stoji da iskustvo nije potrebno. Malo poslodavaca koji odluče zaposliti osobu bez iskustva i pomoći joj da stasa u kvalitetnog djelatnika.

Što mislite koliko je onih koji će dati priliku osobi sa stopostotnim invaliditetom i bez radnog iskustva? Nitko. I tako godinama.

U ovom slučaju, čak 10. Toliko je godina bilo potrebno da Virovitičaninu Ivanu Šabariću netko odluči dati posao. Sada 38-godišnjak, tog se razdoblja prisjeća s gorkim osmijehom, no ipak osmijehom jer danas radi na, kako kaže, idealnom radnom mjestu i u još boljem kolektivu. Protekle tri godine djelatnik je Gradskog društva Crvenog križa u Virovitici, s ugovorom na neodređeno. No put do toga nije bio nimalo lak.

BOLEST MU PREOKRENULA ŽIVOT

Ivan je, naime, rođen zdrav, a sve se promijenilo u petom razredu osnovne škole kada je obolio od infektivne mononukleoze. Riječ je o virusnoj zaraznoj bolesti koja je u 90 posto slučajeva bezopasna i nekomplikirana, manji broj ima teži i duži oporavak, dok oni rijetki zbog komplikacija ostanu s posljedicama do kraja života. Jedan od njih je Ivan, koji je zbog komplikacija ove bolesti ostao stopostotni invalid. Otežano se kreće i govori, no ove tjelesne teškoće nisu ga spriječile da se vrati u školske klupe i sa svojim vršnjacima nastavi školovanje.

Prvo osnovnoškolsko u OŠ Vladimir Nazor, a potom srednjoškolsko u Strukovnoj školi Virovitica, smjer komercijalist. U tom periodu, osim podrške obitelji, imao je i podršku nastavnika i vršnjaka.

– Kada sam se razbolio preskočio sam prvo polugodište petog razreda, a potom sam se vratio u drugo. Život mi se preokrenuo naopačke, a privikavanje na nove okolnosti olakšali su mi svi, od obitelji do nastavnika i vršnjaka. Zaista su svi bili susretljivi i pristupačni, nisam se susretao s negativnim reakcijama ili zadirkivanjem. Tada mi je bilo izuzetno važno što se nisam osjećao isključeno – prisjeća se Ivan školskih dana.

Nakon srednje škole pokušao je nastaviti školovanje. Upisao je Fakultet za menadžment u turizmu i ugostiteljstvo u Zaboku, no nije ga završio.

– Fakultet sam upisao kao izvanredni student, no jednostavno se nisam našao u tome, kako bi se reklo „nisam bio glavom u tome“. Što zbog putovanja, što zbog moje navike „kampanjskog“ učenja – smije se Ivan.



Umjesto toga, odlučio je odmah ući na tržište rada i zaposliti se. No, za razliku od dosadašnjih iskustava, kada mu invaliditet nije bio prepreka savladavanju životnih izazova, ovaj korak pokazao se nemogućim. Kako bi si povećao šanse za zapošljavanjem, završio je i tečaj za samostalnog knjigovođu.

ZATVORENA VRATA

– Razdoblje traženja posla trajalo je deset godina. Za to vrijeme poslao sam mnoštvo zamolbi i javljao se na gotovo sve natječaje na koje sam mogao. Većina je prolazila bez odgovora, zapravo ne mogu se sjetiti jesam li ikada dobio povratnu informaciju, da ne zadovoljavam kriterije ili bilo što drugo – priča nam Ivan o okrutnoj stvarnosti s kojom se susreću osobe s invaliditetom koje skupe hrabrost i uđu na tržištu rada.

Kada je napokon pomislio da mu se sreća osmjehnula jer mu je pružena prilika za rad, to radno mjesto, ispostavilo će se, još i danas u njemu budi negativne osjećaje kojih se ne želi prisjećati. Sljedeća dva pokušaja također su neslavno završila, dogodilo mu se ono s čime se nose brojni zaposleni – mnoštvo obećanja, a u stvarnosti potpuno drugačiji uvjeti rada i zahtjevi poslodavaca.

U tom razdoblju, i traženja posla i povremenog rada, Ivanu je, kaže, puno pomogla aktivnost u Udruzi osoba s invaliditetom Virovitica.

– Udruga je bila izuzetno važan dio mog života, pružila mi je mogućnost socijalnog uključivanja u zajednicu, važno mi je bilo biti aktivan i dio nečega. Kada sjedite doma bez cilja to nikako nije dobro. Žao mi je što sada nisam toliko aktivan, jer mi obveze ne dopuštaju. No, sudjelujem u svim aktivnostima u kojima mogu – kaže Ivan, koji je zahvaljujući udruzi počeo volontirati u Gradskom društvu Crvenog križa, a upravo će se to volontiranje pokazati kao ulaznica u sadašnji posao.



VOLONTIRANJEM DO SNOVA

– Volontirati sam odlučio iz humanitarnih razloga te iz vlastitog zadovoljstva. Nisam htio sjediti doma, želio sam biti koristan za društvo. Sve je počelo suradnjom Udruge osoba s invaliditetom i Gradskog društva Crvenog križa. Nakon završetka tog programa, javio sam se kako bih sam nastavio volontirati i to je trajalo nekoliko godina – priča Ivan i kaže kako se 2019. godine javio na natječaj Grada Virovitice za javne radove, gdje je primljen i dan na posudbu GDCK-u. Nakon toga mu se krajem godine osmijehnula prava sreća, otvorila se potreba za jednim djelatnikom, a zbog svog volonterskog angažmana Ivan uspijeva ostvariti najviše bodova na natječaju i potpisuje ugovor.

– Ovdje sam prezadovoljan. Ne mogu dovoljno izraziti koliko sam zahvalan što mi je pružena prilika. Napokon radim i dolazim na posao s osmijehom. Radim s odličnim ljudima. Uvijek su bili spremni pomoći kada nešto nisam znao i kada god bih nešto pitao, uvijek su mi priskočili u pomoć. Zaista sam presretan ovdje – s osmijehom nam govori i objašnjava što je njegova zadaća u GDCK-u.

– Radim na tečajevima prve pomoći za autoškole i na dobrovoljnom darivanju krvi. Na organizaciji i provedbi. Dakle popisivanje podataka i evidencija, ali i bilo što drugo što treba odraditi. Ovo je dinamičan posao, uključuje i odlazak na terene i to mi se baš sviđa jer mi je potrebno biti u pokretu zbog hoda, teško mi je ako sjedim stalno – kaže Ivan, a od Dražena

Jendrašića, njegovog kolege i „cimera“ iz ureda, doznajemo kako je odmah postao ravnopravan dio kolektiva.



PRONAŠAO MJESTO POD SUNCEM

– Ivan je savršen kolega. Vrijedan je na poslu, radišan, točan. Snašao se odlično i brzo ušao u posao, pomogao mi je puno oko svega, posebno oko davalaštva krvi. Mogu slobodno reći da je on ovdje „Katica za sve“ što se tiče i drugih stvari. Pomaže i drugim kolegama, jer uvijek netko nešto treba i tu Ivan sa osmijehom prvi uskače – kaže nam Dražen Jendrašić, stručni suradnik za dobrovoljno darivanje krvi, prvu pomoć i rad s mladima u GDCK Virovitica, a riječi hvale ima i ravnateljica Društva Željka Grahovac.



– Iznimno sam zadovoljna što se u našoj humanitarnoj organizaciji našao financijski prostor da zaposlimo osobu s invaliditetom na puno radno vrijeme. Smatram da je jedna od uloga Crvenog križa, kao najveće humanitarne organizacije, da brine o najranjivijim skupinama, a ovo je jedan od važnih načina. Ivan je bio iznimno vrijedan i jedan od volontera koji su rado volontirali za prikupljanje namirnica za našu Socijalnu samoposlugu. To je bio jedan od kriterija kada se pokazala prilika za radnim mjestom, da dobije prioritet u odnosu na druge jer je bio u našem sustavu, znao organizaciju rada i pomogao nam svojim dugogodišnjim volontiranjem – rekla je ravnateljica Željka Grahovac o Ivanu Šabariću mladom čovjeku koji, unatoč svim problemima koje je život stavio pred njega, nije odustao od sebe i dokazivanja svijetu da i osobe s invaliditetom mogu i moraju biti punopravni članovi društva.

(www.icv.hr, Mirjana Paradinović, foto: M. Paradinović, GDCK Virovitica)

Članak je napisan u okviru programa poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dio je cjeline "Osobe s invaliditetom – Pomozimo im da više ne budu "nevidljive" u društvu".

